

DELIA

În noaptea vieții sale

Prinsese să și lovească, fapt pentru care cei cu care împărtășeau această viață nenorocită o respectau și mai mult. Băutura, fumatul, înjuratul și lovirea ajunseră pentru ea obiceiuri adânc înrădăcinate. Este de mirare cum, într-un timp atât de scurt, numai în trei ani, o ființă omenească a putut ajunge așa de jos!

Ah, când satan are în mână un suflet, fie al unui copil crescut cu grijă într-o mănăstire, fie al altuia crescut mai puțin îngrijit, el știe și poate să lucreze repede și sigur ca să-l nenorocească, târându-l în cele mai josnice porniri spre păcat!

Nu se găsea, în orașul în care trăia, sală de petrecere sau cârciumă unde să nu fi fost Delia. În fiecare noapte trebuia s-o întâlnești fie într-un colț de stradă, fie într-o cârciumă cu faimă rea, de unde deseori era luată și dusă la poliție. Un singur agent nu era suficient s-o poată duce. Când i se puneau cătușele la mâini, se zbătea, țipa și tot drumul înjura așa fel încât polițiștii se cutremurau de cuvintele care-i ieșeau din gură. De șapte ori a fost dusă în felul acesta la poliție.

În adevăr, patimi josnice o doborâseră. Totuși în sufletul ei mai licăreau câteva porniri alese. Ea nu putea suferi, de pildă, ca în fața ei, cineva să fie nedreptățit; cu primejdia vieții ei, fără să țină cont de nimeni, lovea cu micii ei pumni în fața omului care nedreptătea. Când se găsea apoi în stare bună, nu era inimă mai largă ca a ei: se jertfea pentru bolnavi, îi îngrijea chiar cu primejdia vieții în acele locuințe murdare, unde molipsirea era totdeauna de neînlăturat. Toate acestea arătau că Delia dorea o viață mai bună. Ea avea acum douăzeci și trei de ani și părea că sufletul îi era pierdut pentru totdeauna.

Se ivesc zorile

Într-o noapte de primăvară, câteva femei credincioase ne-am dus în cea mai murdară mahala a orașului ca să mărturisim pe Domnul Isus sufletelor pierdute. Înainte de a pleca, cineva mi-a dăruit un frumos trandafir. În timp ce mă minunam de frumusețea și gingășia acestei flori, am rugat pe Dumnezeu ca să Se slujească de acest trandafir pentru gloria Sa și pentru binele persoanei căreia i-l voi dăruia. După ce am mers câțva timp, ne-am oprit la o cocioabă, un fel de beci. Am coborât mai multe trepte și am dat de o încăpere plină cu bărbați și femei, vorbind, fumând și înjurând. Aerul era greu și îmbâcsit. Pentru început n-am putut face nimic altceva decât să ne uităm cu durere la cei care se strânseseră în jurul nostru. Câteva chipuri sălbatice s-au apropiat mai mult de noi; altele, mai nepăsătoare, se țineau la distanță, pe când cei mai mulți își vedeau de ale lor. Venisem să facem o mică adunare în acel local cu faimă rea; dar în noaptea aceea nu ne-au lăsat să cântăm nici măcar un cântec. Ba mai mult, ne-au dat să înțelegem că nu putem sta acolo decât câteva minute. Ne împresurase o bandă de hoți, cu toate că noi nu ne dădeam bine seama de aceasta. O femeie ne-a atras atenția în chip deosebit; părea să fie căpetenia bandei. Fiindcă stătea aproape de mine, am putut să văd mai de aproape chipul ei, cu cearcane negre sub ochi, cu o rană la frunte ascunsă sub o buclă de păr, cu o altă urmă de rană vindecată la ureche, semnul unei încăierări de curând, despre care mi-a vorbit mai târziu. Părul îi atârna în neorânduială pe o rochie murdară de bumbac, albastră. Ochii ei pătrunzători și sălbatici se aprinseseră și ceva ce n-aș putea spune mă atrăgea spre ea cu o dragoste și o milă care-mi spunea că ființa aceasta trebuie neapărat să fie scăpată. În timp ce noi ne-am hotărât să plecăm de acolo, triste că n-am putut face ce plănuisem, femeia aceasta ne urma de aproape. Câteva luni mai târziu, ea mi-a lămurit rostul aceluia gest al ei: în ziua aceea doi dintre tovarășii ei fuseseră arestați, iar ceilalți erau îndârjiți, mai ales că erau și beți, încât se temea ca nu cumva ei să se războvească pe vreuna din noi. Cunoscând că suntem creștine, venite acolo cu gânduri bune, a luat hotărârea să ne apere. „Acela care ar fi îndrăznit să vă atingă“, îmi spunea mai târziu, „avea de-a face cu mine“. De câte ori, chiar printre oamenii cei mai decăzuți, nu vedem pe Dumnezeu respectat în persoana copiilor Săi! Pe chipul sărmanei fete se citea un mare curaj, care îi dădea o

putere deosebită asupra oamenilor sălbatici, iar fața ei purta semnele viciului; totuși îți era ușor să vezi că ea era mai sus ca ei. Când am ieșit în pragul ușii, s-a oferit să ne conducă la o cârciumă cu faimă rea. Străinii nu prea au curaj să intre în aceste vizuini fără să fie însoțiți de un agent de poliție; tocmai de aceea și aștepta răspunsul nostru cu nerăbdare, văzând că nu ne prea trage inima să mergem acolo. În cel din urmă a pornit-o înainte cu curaj spunând: „Haideti cu mine, căci nu mă tem nici de Dumnezeu, nici de oameni, nici de dracu.“

Se face lumină

Nu din curiozitate am primit propunerea Deliei. În urma celor văzute, doream să vorbesc personal acestei fete; de aceea eram în stare s-o urmez oriunde, numai să-i pot vorbi despre Domnul Isus.

Ce am văzut în acea cârciumă este cu neputință să arătăm. Cu toate că un mare număr de pliante au fost împărțite acolo în Numele Domnului Isus, totuși cred că niciunui suflet această vizită nu i-a făcut mai bine ca Deliei. Ce a ajuns ea după acea vizită răsplătea oboseala din acea lungă noapte cu îngrozitoarea priveliște din cârciumă. Adânc încredințată că nicăieri nu era cu putință să găsești o ființă mai nenorocită, m-am hotărât să dau Deliei acel frumos trandafir, pe care îl ținusem ascuns cu multă grijă până atunci. Nu m-am putut opri să nu-i mărturisesc dorința pe care am avut-o pentru persoana care va primi trandafirul. Mi-a mulțumit suspinând: „Ah, este prea mult.“ Firește că nici noi, nici ea nu știam ce se petrece în inima ei. Dar Domnul avea un scop cu această floare, pentru că, înainte de a o da acestei sărmene fete, cerusem ca El s-o facă un prilej de binecuvântare. Mai bine de o oră am mers cu Delia. Despărțindu-ne, am rugat-o să părăsească această viață stricată; dar, după cât am văzut, cuvintele mele n-au avut nici un răsunet în inima ei. Am întrebat-o ce are de gând să facă în viitor. Atunci mi-a răspuns: „Eu am nevoie să mănânc bine; cât despre bani, n-am nevoie să mă obolesc, căci găsesc foarte firesc să iau de la cei ce au mai mulți. Încolo, a adăugat ea, am făcut toate păcatele pe care le poate face cineva, așa că n-aș putea trăi altfel.“ Cu cât vorbeam mai mult cu ea, cu atât mai mult îmi dădeam seama că această fată pierdută trebuie scăpată. Gândul acesta m-a stăpânit atât de mult, încât necurmat această nenorocită fată de stradă a fost adusă înaintea Domnului în rugăciune, cu o credință stăruitoare.

În dezmățatul cartier unde locuia era cunoscută sub trei nume. Poliția, din pricina greutății cu care o prindea, îi spunea „Băietana“; lumea o numise „Ochitoarea hoților“, iar alții, mai ales tinerii care o vizitau, îi spuneau „Pasărea albastră“, datorită culorii albastre cu care îi plăcea să se îmbrace. De trei ani ducea ea această viață stricată, pierzând puțin câte puțin simțul binelui și al răului. Gândindu-mă la ea îmi spuneam: „Dacă această fată ar crede în Domnul Isus, Dumnezeu Tatăl ar sfinți-o și ar întrebuița-o pentru gloria Sa, făcând din ea o unealtă folositoare pentru salvarea din stricăciune a atâtor nenorocite fete din localurile de desfrâu pe care le cunoaște și unde poate să intre.“

În starea noastră de vorbă, Delia a făgăduit că va veni într-o duminică acolo unde se vestește Evanghelia. Când a făcut această făgăduință, a văzut pe unele dintre noi că o priveam cu neîncredere. Atunci, cu o vădită hotărâre în glas, ne-a spus: „Nu mă cunoașteți; am spus un lucru, l-am și făcut. Să știți sigur că voi veni.“

A doua zi, seara, am așteptat până aproape de ora 11 în locul hotărât pentru întâlnire. M-am întors acasă cu inima întristată. „Ah! Dumnezeul meu, scap-o prin orice mijloc vrei Tu, numai scap-o, pentru dragostea Domnului Isus!“ Așa mă rugam după o amărăciune așa de mare.

În ziua următoare m-am dus ca de obicei la căminul nostru, numit „Poarta Nădejdi“. Directoarea mă aștepta în antreu, având în mână un mic pachet; fața ei strălucea de bucurie.

- Am să-ți spun ceva, dar mai întâi iată ce ai primit.

Am luat pachetul și l-am desfăcut cu o oarecare curiozitate; deodată m-au podidit lacrimile și m-a cuprins o stare pe care n-o pot zugrăvi: țineam în mână frumosul trandafir pe care-l dădusem Deliei cu două zile în urmă, în Numele Domnului. El își făcuse lucrarea vorbind în tăcere inimii Deliei.

Clipa hotărâtoare

După despărțirea noastră, Delia a avut o zi foarte frământată: simțăminte necunoscute îi năpădeau sufletul. A încercat să le înece în băutură. A băut pahar după pahar și – ciudat – din ce bea, era tot mai vioaie, așa că spre seară avea mintea limpede, ca mai înainte de a începe să bea. Se simțea tot mai nenorocită. A intrat apoi în locul în care am întâlnit-o cu o seară în urmă, a luat dintr-un pahar trandafirul pus acolo și a vrut să-l prindă cu un ac la brâu. Floarea era încă frumoasă; totuși Delia a văzut că începuse să se vestejească. Gândul sărmanei fete s-a dus la zilele când și ea era curată ca această floare; și-a mai adus aminte de copilăria ei veselă și de iubita ei mamă. S-a gândit că și-a pierdut în păcat frumoșii ei ani, așa cum se vestejise trandafirul. „Așa este!” și-a zis cu glas tare, răspunzându-și ei însăși. „Și pe urmă?” Încă o dată Delia a privit floarea veștedă și răspunsul la această întrebare a înfiorat-o: „Iadul! Iadul!” Simțea că părul i se zbârlește în cap, în timp ce tot trupul, de groază, parcă își pierduse toată vloga. Îndată ce și-a adus aminte de făgăduința dată de a merge la adunarea de vestire a Evangheliei, o rază de speranță a făcut-o să se bucure. Cu încredere că s-a luminat, s-a întors la tovarășii ei și le-a spus:

- Tovarăși, în această seară eu vă părăsesc.

Din mulțimea tovarășilor săi, s-a auzit un glas:

- Adevărat? Eu cred că Delia a înnebunit, fiindcă a pierdut mult sânge în cea din urmă lovitură pe care am dat-o! Și unde mergi Delia?

- Acolo unde se vestește Evanghelia, a răspuns ea mai hotărâtă ca oricând. Văzând că nimeni n-o poate împiedica de la hotărârea ei, unul din bandă a întrebat-o:

- Delia, ai bani?

- Nici un ban, a răspuns ea.

- Ei bine, dacă vrei să pleci, trebuie să ai ceva bani. Și dându-i toți banii pe care-i avea în buzunar, i-a spus: N-are să fie nimic dacă nu voi mânca în această seară; în schimb, tu nu vei putea lua autobuzul.

Într-o clipă, s-au înțeles cu toții și s-au hotărât s-o însoțească până la stație. Mergând doi câte doi, mica ceată a urmat-o și, în clipa când s-a suit în autobuz, unul din ei a strigat:

- Țin-te bine, Delio!

Când autobuzul a pornit, au strigat cu toții: „Noroc bun și nu ne uita.”

Aplecată peste fereastră, Delia le flutura batista în semn de despărțire și le-a strigat: „Da, niciodată nu vă voi uita!” Și, în adevăr, și-a ținut cuvântul, pentru că din ziua în care a găsit pe Mântuitorul, singurul ei gând s-a îndreptat spre mântuirea sufletelor lor.

Purtarea acestor oameni decăzuți nu este oare o lecție nouă pentru noi? Când au înțeles că tovarășa lor vrea să se întoarcă pe calea cea bună, au ajutat-o cu ce au putut fiecare. Câți păcătoși au fost ajutați de noi să se arunce la picioarele Domnului Isus? Prețul prânzului nostru a fost dat vreodată în acest scop?

La adunare, Delia a auzit încă o dată cum Domnul Isus a venit și a murit pentru păcatele lumii, cum a purtat în trupul Lui pe lemn păcatele tuturor oamenilor și cum sângele Lui curățește orice păcat. De la adunare, Delia, însoțită de câteva tinere, a fost dusă la cămin, unde a fost bine primită, s-a îmbăiat și îmbrăcat pentru culcare. În mână ținea încă trandafirul, acum însă cu totul vestejit; voia cu orice preț să-l aibă chiar și în camera de baie.

În aceeași zi, o tânără care venise să le dea ajutor a primit un trandafir aproape ca al Deliei și, împinsă de dragoste pentru sărmana fată, i l-a dăruit pe al ei în locul celui vestejit. Mai târziu, vorbind de această împrejurare, Delia îi găsea o asemănare cu viața ei, care se schimbese ca și acest din urmă trandafir. „Am venit în cămin cu trupul și sufletul dărăpănat de păcat”, spunea ea. „Am pus capăt vieții mele stricate, pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, să înfloresc ca acest nou trandafir.”

Când m-am dus la cămin, intrând în micul salon, am întâlnit-o pe Delia, care urca scara. Ce dragoste puternică a pus Dumnezeu în inima mea pentru această fată! M-am îndreptat spre ea,

am îmbrățișat-o cu dragoste și am sărutat-o pe amândoi obrajii vestejiți. Gestul acesta, neașteptat de ea, a neliniștit-o câteva clipe, dar îndată s-a potolit. N-a mai trecut decât foarte puțin și un tremur i-a cuprins tot trupul, lacrimile i-au umplut ochii, iar privirea pe care mi-a aruncat-o era așa de duioasă, încât am înțeles îndată că în ea se făcuse lucrarea prin care era gata să primească pe Domnul Isus.

Biata fată! Această sărutare curată și duioasă, singura de acest fel pe care o primise după un timp atât de lung, a deșteptat în ea o lume de amintiri. Nu cumva își aducea aminte de copilăria ei nevinovată și de scumpa ei mamă? Așa cred, fiindcă a și început să suspine cu lacrimi amare, rezemându-se de directoare și de mine, care o mai țineam încă îmbrățișată. Îngenunchind lângă ea, foarte înduioșată pentru a rupe tăcerea, am mulțumit lui Dumnezeu că ne-a ascultat rugăciunea. În sfârșit, gura mea s-a deschis și, după câteva cuvinte sub înrâurirea harului, m-am simțit îndemnată să mă rog cum mă rugasem pentru o altă fată, care, puțin mai înainte de a deschide căminul, s-a întors la Dumnezeu: „Scump Mântuitor, această sărmană fată are nevoie de multă dragoste din partea noastră. Ajută-ne acum, și pe una și pe cealaltă, s-o iubim așa încât dragostea noastră să fie o oglindire a dragostei Tale!“

Cele dintâi roade

Acest minunat cuvânt, „dragoste“, rostit astfel, a făcut ce n-a putut face toată truda din noaptea aceea.

- O, a spus ea, niciodată n-am auzit o astfel de rugăciune! Dumneavoastră vorbiți cu Dumnezeu cu atâta siguranță, ca și cum El ar fi lângă noi.

- Da, este adevărat, drag copil, El este aici cu noi, i-am răspuns, tot atât de adevărat cum și tu ești în genunchi lângă noi. Acum ar fi bine să te rogi și tu.

Tremurând și suspinând, a spus: „Doamne, pentru dragostea Domnului Isus, ai milă de mine, o sărmană păcătoasă!“ Pe urmă s-a sculat; avea în ochi o strălucire de bucurie și de biruință. Am înțeles că primise pe Domnul Isus ca Mântuitor personal, care-i iertase toate păcatele. Chiar din acea zi, iubirea mare pentru Domnul Isus a făcut-o să nu mai aibă nici un gust pentru lichioruri, opiu și tabac. Prin puterea Duhului Sfânt biruia toate ispitele și înainta zi de zi în cunoașterea Mântuitorului.

Am văzut puține persoane în care harul ceresc a lucrat ca în această fată. Chiar a doua zi mi-a cerut să se ducă la închisoare să vadă pe un vechi tovarăș de păcat, numit Daniel. La început nu i-am dat voie, socotind că trebuie să fie mai întâi întărită în adevăr, ca să poată înfrunta tovarășia pe care abia o părăsise. În cele din urmă însă mi-am schimbat gândul, fiind încredințată că puțin mai târziu ea va ajunge o unealtă de aducere la mântuire a tuturor celor care au dus o viață ca a ei. Cu ochii plini de lacrimi, ea s-a întors și a spus:

- Firește, dacă dumneavoastră spuneți nu, nu mă voi duce.

Atunci am vrut să știu pentru ce ține așa de mult să-l vadă pe Daniel.

- Vreau să vă spun că dacă Domnul Isus m-a iertat pe mine – și Daniel știe cine am fost eu – și pe el îl poate ierta. Doresc să aflu și el despre mântuirea care este în Domnul Isus. Aceasta este pricina pentru care vreau să-l văd.

Atunci am luat măsuri ca Delia să poată merge la închisoare. Plecând ea a spus:

- Vreau să cer Domnului ca Daniel să fie cel dintâi rod al meu pentru El.

În adevăr, vizita ei a făcut o astfel de lucrare în sufletul prietenului ei, încât atunci când i s-a citit sentința de osândire la muncă silnică, el a putut să se arunce liniștit, cu toată încrederea, în brațele Mântuitorului. Din ziua în care a fost osândit, scrisorile lui mărturiseau despre lucrarea care se făcuse în el. Rugăciunea Deliei a fost ascultată. Daniel a fost cel dintâi rod al ei pentru Dumnezeu. Puțin după intrarea ei în cămin, Delia, a cărei stare bolnăvicioasă cerea o îngrijire medicală serioasă, a fost internată într-un spital unde a trebuit să rămână câteva săptămâni. De acolo mi-a scris următoarea scrisoare:

„Scumpă doamnă,

am primit scrisoarea dumneavoastră la ora patru și vă răspund la patru și jumătate. Să nu credeți că aici mă simt singură, pentru că Domnul Isus este cu mine și-mi dă prilejuri să-L mărturisesc în fiecare clipă. Oriunde mă întorc găsesc pe cineva care, mai mult decât mine, are nevoie de îmbărbătare și de o vorbă bună. Poate nu mă credeți dacă vă voi spune că sărmanele fete se strâng în jurul meu ca să mă asculte mărturisind pe Domnul Isus care a murit pentru păcatele noastre și a înviat pentru îndreptățirea noastră. Bindecuvântat să fie Dumnezeu! El S-a slujit de mine ca o tânără fată să-mi făgăduiască și ea că-și va schimba viața. Altele își bat joc de mine, dar știu că nu de mine își bat joc, ci de Domnul Isus; și acest lucru mă doare. Nu vreau să-mi pierd nădejdea. Este aici o tânără care trăiește în păcat de la vârsta de paisprezece ani; acum are treizeci și doi de ani. Ea vine la patul meu și mă ascultă. Bineînțeles, eu îi vorbesc despre viața mea păcătoasă din trecut, apoi despre dragostea Domnului Isus care, prin moartea Sa, mi-a șters acest trecut și mi-a dat putere să duc o viață sfântă. O las apoi să vadă viața mea de acum, nădăjduind că Domnul Isus Își va face lucrarea de mântuire și în sufletul ei. Nu mă tem de nimic: dragostea pentru Domnul Isus biruiește pe satan. Nu vreau să mai lucrez niciodată pentru el, pentru că am pe Mântuitorul. Când sunt ispitită să fac vreun rău, gândul la dragostea pe care mi-a arătat-o Domnul Isus, iertându-mă și dându-mi puterea să duc o viață sfântă, mă oprește. Dumnezeu să fie cu dumneavoastră până la apropiata noastră revedere. Nu voi putea niciodată să vă mulțumesc pentru ce ați făcut pentru mine; știu însă că Tatăl meu din cer și Domnul Isus nu vor uita nimic. Vreau să fac totul pentru gloria lui Dumnezeu. Oriunde voi fi, pe pământ sau pe mare, nu voi uita niciodată pe cea mai bună prietenă a mea, după Domnul Isus, pe dumneavoastră, care ați luat în inima mea locul mamei, rămas gol de la vârsta de nouă ani. Nimeni nu știe, afară de Dumnezeu și de mine, ispita pe care diavolul mi-a pus-o ieri în cale: abia ieșisem în grădină și o femeie m-a și poftit la un pahar de vin. Eram gata să primesc, dar, aducându-mi aminte de dragostea lui Dumnezeu și ridicându-mi ochii la Domnul Isus, am biruit pofta. Dacă gândul la Domnul Isus și la suferințele Lui nu mi-ar trece prin minte, de câte ori mi s-ar părea că mor de durere! Câteodată mă trezesc că nu mai am speranță, dar îndată îmi spun: Sunt fericită că pot să mă slujesc de ochi și de mâini ca să beau puțină apă. Și când mă gândesc la scumpul meu Mântuitor, răstignit pe cruce. El a cerut să bea și I s-a dat fiere. Și-mi spun: Oare eu nu I-am dat fiere în loc de apă, atunci când El mă chema, iar eu nu voiam să vin la El? Dar ce a fost s-a dus! Acum eu Îl urmez și El este Stăpânul vieții mele. A dumneavoastră care vă iubește, Delia.“

În mijlocul tovarășilor de odinioară

De la întoarcerea de la spital, Delia se ocupa foarte mult cu cercetarea Bibliei, întrebuițând pentru aceasta tot timpul liber pe care-l avea; Dumnezeu îi lumina mintea și-i lărgea inima în așa fel încât, după puțin timp, a fost în stare să scoată îndemnuri și îmbărbătări nu numai pentru ea, ci și pentru tinerele fete care o înconjurau. Mai multe dintre aceste fete binecuvântează și azi pe Dumnezeu pentru binele pe care li l-a făcut Delia atunci când ispita le îndemna să se întoarcă iarăși la viața lor de păcat: le-a luat cu ea în dormitor și acolo le îndemna să îngenuncheze alături de ea, luptând în rugăciune cu aceste sărmane ființe.

Într-o zi m-am dus cu Delia în localul unde fusese ea mult timp. Astfel s-a găsit în mijlocul tovarășilor de păcat, unde a început să le mărturisească pe Domnul Isus. Văzându-i fața plină de dragoste și de milă, n-ai fi putut crede că odată a făcut parte din acea bandă de hoți. S-a făcut liniște mare; mulți s-au adunat în jurul ei, ascultând cu luare-aminte mărturia ei. Unii erau plini de răni și vânătăi, de curând căpătate într-o încăierare; alții, doborâți de băutură, au căzut sub bănci; toți erau îmbrăcați în niște zdrențe cărora numai haine nu le puteai spune. Ajunsă acolo, Delia le-a spus: „Găsiți voi că mai semăn cu fata care era cu voi acum trei luni? Gândiți poate că am venit aici să mă laud cu isprăvile vitejești din trecut? Nu, a adăugat ea, am venit să vă spun că, dacă eu am putut fi mântuită, puteți fi și voi. Domnul Isus, prin moartea Lui pe cruce, mi-a iertat păcatele și m-a făcut ce sunt astăzi: un copil al lui Dumnezeu. El este gata să facă și cu voi

la fel. Nu vreți și voi să-L primiți ca pe Mântuitorul vostru, adică să credeți și voi că sângele Lui vă curățește de orice păcat?“ Toți plâneau la auzul acestei vești.

Delia s-a oprit o clipă, privind cu milă pe acești nenorociți. Purtau pe trupurile lor urmele păcatelor săvârșite. Una dintre femei, puțin cam amețită de băutură, cu părul zbârlit, a ascultat cu luare-aminte și era atât de mișcată, că au podidit-o lacrimile. Alta, cu multe semne pe față, părea că soarbe cuvintele de pe buzele Deliei. Semnele care-i acopereau obrajii mărturiseau întâmplări triste din viața ei, iar șalul gros care-i acoperea capul părea că ascunde alte răni. Nu vreau să vorbesc despre toți cei ce ne înconjurau acolo, oameni cu trupul și sufletul sluțite de păcat. Mă gândesc numai la unul care avea mâna legată într-o basma, iar pălăria pusă într-o parte. El asculta cu mare sete mărturia Deliei. Părea că omul acesta cunoscuse zile mai bune, de care poate îi aduceau aminte cuvintele de îmbărbătare ale vechii sale tovarășe, pentru că, lăsând capul în jos, șiroaie de lacrimi i se prelingeau pe obraji. Plină de îndrăzneală, Delia a continuat să mărturisească pe Domnul Isus. Am lăudat pe Dumnezeu că ne-a dat prilejul să-L mărturisim în acest loc unor oameni grozav de decăzuți. Și cu toate că în noaptea aceea n-am văzut nici un rod, totuși cred că Dumnezeu ne va descoperi odată ce s-a făcut atunci.

Mai târziu, într-o după-amiază, Delia a trecut prin acel cartier și a putut să vadă ce mare respect a insuflat acelor oameni. Altădată, pe când se grăbea să intre într-o casă, o mare mulțime s-a strâns în jurul ei și una dintre acele nenorocite femei i-a strigat: „Ei, v-ați făcut o doamnă frumoasă, nu-i așa?“

- O, a răspuns Delia, altădată am voit să fiu doamnă și știți bine că aceste încercări n-au izbutit să facă din mine decât o ruină, așa cum sunteți și voi astăzi! Dar Dumnezeu a avut milă de mine și m-a făcut să cred în jertfa Domnului Isus de pe crucea Golgotei. El m-a iertat de tot trecutul meu păcătos și mi-a dat puterea Duhului Sfânt, ca să duc o viață după voia Lui. Și ce fericită sunt acum! El vrea să facă același lucru acum pentru voi. Nu vreți și voi să credeți în El?

Unul dintre cei care o ascultaseră i-a trântit o înjurătură, dar a trebuit să tacă îndată, în urma unei lovituri date de un bătrân care i-a spus: „Nu poți să stai liniștit? Nu poți să te porți mai frumos? «Pasărea albastră» este aici; ea vrea să ne arate cum a ajuns fericită și cum putem și noi să fim fericiți.“ Un bărbat care întrebuința de mult timp opiu a fost scăpat prin mărturia ei. Și ea a avut izbânzi nu numai printre cei săraci și dezmoșteniți ai soartei, ci chiar printre persoane de pe trepte mai ridicate.

În închisoare

Puțin timp după aceasta, Delia a plecat să viziteze pe vechiul ei prieten, Daniel, care plătea tributul în închisoare. Câteodată ea îi trimitea mici daruri din ceea ce-i dădeam pentru drumurile ei. La început am lăsat-o să facă aceste mici sacrificii, însă mai târziu i-am spus, spre marea ei bucurie, că iau asupra mea sarcina acestor pachete pentru Daniel și astfel poate să facă ce vrea cu banii ei. Este de prisos să spun că nici un ban din aceste economii nu-l întrebuința pentru ea personal. Din orașul unde era acum, am primit următoarea scrisoare:

„Stimată doamnă,

am găsit aici, ca și prin alte părți, copii ai lui Dumnezeu, chiar în închisoare. Domnul a mers înaintea mea și a netezit drumurile zgrunțuroase. Este vorba să mărturisesc pe Mântuitorul aici, în închisoare. O, ce bun este Domnul Isus cu mine! Inima îmi este plină de bucurie! Dacă aș avea douăsprezece limbi, toate ar fi pentru El. Vă rog să spuneți fetelor din cămin să fie credincioase Domnului Isus cu orice preț, pentru că aceasta nu este o pierdere, ci un câștig. Eu Îl iubesc pe El mai mult decât orice; nimeni nu m-ar putea împiedica să nu-I slujesc. Știu ce înseamnă «cu orice preț». Este adevărat că aceasta nu înseamnă totdeauna ce iubim noi. E drept că noi luăm de multe ori voia noastră drept voia lui Dumnezeu; dar eu doresc din toată inima ca, în toate lucrările mele, numai El să cârmuiască și să dea la o parte tot ce nu este după voia Sa!“

Altă scrisoare, din același loc:

„Azi am văzut pe Daniel. De frică să nu uit porunca pe care am primit-o de la Dumnezeu, stăpânindu-mi inima, am intrat în celula lui și, ca și cum l-aș fi văzut în ajun, i-am spus simplu de tot: «Bună ziua, Daniele!» Cine știe ce necinste aș fi aruncat asupra lui Dumnezeu, dacă aș fi lucrat altfel! L-am rugat să se încreadă în Domnul Isus pentru orice lucru. El mi-a răspuns că se roagă întotdeauna de când este în închisoare și este hotărât să trăiască pentru Domnul; de curând a scris pentru întâia dată tatălui său.“

La întoarcere, povestindu-mi această întâmplare, Delia a adăugat: „Pe măsură ce-i vorbeam, vedeam bine că este foarte mișcat. În cele din urmă el mi-a spus: «Dacă Dumnezeu te poate păstra pe tine în lume, în mijlocul atâtor ispite, aș fi destul de netrebnic să nu cred că El mă poate păstra curat și pe mine aici, în închisoare, unde sunt ferit de orice rău.»“

Se apropie sfârșitul

Cât a stat acolo, a avut prilejul să mărturisească aproape la toți întemnițații pe Domnul Isus și mântuirea adusă de El. Un mare număr dintre ei o cunoscuseră în starea ei de decădere; alții au auzit vorbindu-se despre ea, așa că toți au ascultat cu mare interes mărturia ei despre Domnul Isus.

La întoarcere, Delia a vorbit foarte puțin despre ea. În schimb, inima ei era plină de recunoștință față de Dumnezeu, care lucrase prin ea și Lui Îi dădea toată gloria. „Eu știu că de la mine nu este nimic“, spunea cu ochii în lacrimi, „ci de la Domnul Isus, care a făcut totul pentru mine, pentru că, în adevăr, eu nu pot niciodată să uit trecutul meu. El îmi ajută să recunosc că nu sunt nimic, ci El este totul.“

Sănătatea ei a fost totdeauna șubredă. În noaptea care a urmat după sosirea ei a vărsat mult sânge; din pricina aceasta a rămas multe zile palidă și nemișcată, dar mângâiată și liniștită.

Ce simțire dureroasă mi-a adus gândul apropiatei ei plecări! Intrase așa de adânc în inima mea, că mi se părea cu neputință să mă părăsească așa de repede. În picioare, lângă patul ei, nu puteam să-mi țin plânsul. Cu toate că, din dragoste pentru ea, încercam să nu mai plâng, Delia a observat și, apucându-mă de gât cu brațele slăbite, mi-a spus cu dragoste: „Scumpă doamnă, nu plânge dacă Dumnezeu vrea să mă ia! Gândește-te că dacă El mă ia acum, voi merge în cer cu bucuria unui an de slujire binecuvântată.“ Da, o slujire făcută așa încât orice credincios cu vechime ar pute-o râvni.

Cititori, știți care a fost rodul acestei slujiri? Peste o sută de suflete aduse la Mântuitorul în mai puțin de un an, apoi mulți alții atinși prin mărturia ei. Numai Dumnezeu singur știe totul!

Scump cititor, pentru câte suflete ai fost o unealtă de întoarcere la Dumnezeu? Delia, o fată pierdută odinioară, dar în urmă spălată în sângele Domnului Isus, ne-a întrecut și ne face să ne plecăm fruntea de rușine. Nu este oare această istorisire a vieții ei un îndemn să lucrăm cu mai multă râvnă pentru Mântuitorul nostru?

Într-o zi, cum am intrat în camera ei, mi-a spus plină de bucurie: „Dumnezeu mi-a dat ceva!“ Și pentru că o priveam cu nedumerire, s-a destăinuit: „În noaptea trecută, neputând dormi, am petrecut tot timpul în rugăciune și am cerut lui Dumnezeu să-mi dea un dar; și El mi-a dat această încredințare: «aleasă și pecetluită pentru Domnul!»!“

Nu este aceasta frumos de tot? După cererea ei, aceste cuvinte au fost scrise cu litere mari și atârinate la capătul patului ei. Cât de mult îi plăcea să le privească! Aceste cuvinte aduceau multă odihnă pentru ochii ei slăbiți de suferință. Când o întrebam dacă e încredințată cu adevărat că este „aleasă și pecetluită pentru Domnul“, fața i se lumina de o bucurie cerească, arătând astfel cât era de fericită că este în stăpânirea acestei binecuvântări.

Cea din urmă dorință

Se apropia ziua împlinirii unui an de când se întorsese la Domnul. Delia a avut dorința să strângă în jurul ei pe toți foștii ei tovarăși. Durerile care o chinaseră mai înainte s-au ușurat

pentru un timp și astfel a fost întărită, prin minune, pentru această lucrare, spre mirarea tuturor. Pentru seara rânduită în acest scop, am făcut rost de o sală mare. Câțiva prieteni s-au răspândit prin oraș ca să ducă invitația în toate cartierele cu faimă rea, printr-un bilet pe care scria:

„DELIA, cunoscută sub numele «Pasărea Albastră», vă invită la o masă fără plată în strada X ... numărul ... în seara zilei de 30 mai. Veniți și aduceți și pe prietenii voștri!“

În seara aceea, la fiecare din cele trei intrări stătea câte un credincios. Mulțimea invitată a venit cu mult înainte de ora anunțată. Delia îi primea pe măsură ce intrau și îi așeza la masă. Când au isprăvit masa, doi vestitori ai Evangheliei i-au condus în sala unde avea să fie o adunare. Cu priviri disprețuitoare își făceau semne unii altora. „Am fost prinși!“, spunea unul cu glasul pe jumătate. „Am căzut în laț“, a spus un altul. Delia avea un surâs blând și o vorbă binevoitoare pentru fiecare; gânduri de recunoștință i se înălțau în inimă la amintirea binelui pe care Dumnezeu i-l făcuse și încă i-l mai făcea. Oaspeții aveau privirile îndreptate numai asupra ei și erau mișcați văzând bunătatea pe care o arăta celor mai decăzute dintre femei.

Am început adunarea cu cântări și cu rugăciune, în care Domnul Isus a fost mărturisit cu putere. Dragostea Domnului Isus arătată în jertfa de pe Golgota a mișcat pe foarte mulți. Din toate părțile se auzea: „Așa este! Dumnezeu să vă binecuvânteze!“ A fost o seară minunată, a cărei amintire cerul o păstrează cu bucurie. După câteva săptămâni, Delia a vărsat iarăși mult sânge. Înțelegeam că zilele îi sunt numărate.

O mireasmă plăcută

Într-o zi am rugat pe Delia dacă vrea să însoțească în localurile de desfrâu pe câteva persoane care voiau să viziteze aceste sedii ale mizeriei și decăderii omenești. Ea însă a refuzat, spunând cu multă bunătate: „Bărbații și femeile de acolo au fost altădată tovarășii mei. Știu că ființele acestea au suflete de scăpat și inimi care trebuie mișcate; eu nu m-aș putea împăca cu gândul să văd pe cineva că se duce între ei numai ca să-i privească.“ Acești oameni erau neîncetat pe inima ei și, în timpul suferinței sale, ea le îngăduia să vină să o vadă, pentru că spunea: „aș vrea să scap pe cât mai mulți dintre ei.“ Și când i se îngăduia să-i primească, ea spunea adesea: „Cât de bun este Dumnezeu! El știe că nu pot să merg la ei și de aceea mi-i trimite aici.“ Cât se ostenea ea cu acești sărmani vizitatori, cu toate că respira cu mare greutate! Într-o după-amiază am găsit-o respirând foarte greu și totuși lupta cu toate puterile ca să aducă la Mântuitorul pe doi dintre cei mai stricați. Intrând, am înțeles că a venit timpul să pună capăt acestei trude obositoare și am spus: „Să îngenunchem lângă patul Deliei și să ne rugăm!“ Și Dumnezeu a făcut ca inimile acestor doi oameni să se deschidă. S-au ridicat cu bucuria că păcatele le-au fost iertate prin jertfa Domnului Isus și cu dorința vie de a-L iubi și de a-I sluji.

Scump cititor, ai făcut și tu ceva pentru Domnul Isus? Dar mai întâi I-ai dat Lui viața ta? Mulți dintre foștii ei tovarăși, din pricina îmbrăcămintei zdrențuite, nu îndrăzneau să vină la căminul în care locuia Delia, dar ea le trimitea rugăminți stăruitoare să vină așa cum sunt. Binecuvântat să fie Domnul! Când vizitatorii aceștia săraci coborau scara pe care o urcaseră cu teamă, aveau pașii mai ușori, inimile mai fericite, fața mai puțin deznădăjduită; mulți chiar făceau cel dintâi pas într-o viață nouă. Este adevărat că această muncă obosea pe scumpa noastră bolnavă și-i istovea cele din urmă puteri. Dar cine ar fi putut s-o oprească de la această lucrare, văzând privirile ei rugătoare și setea-i arzătoare de a fi până la capăt în slujba Stăpânului ei iubit?

Cu toate că era de așteptat să mai trăiască, ea era totuși gata să meargă să întâlnească pe Mântuitorul. Gândindu-se totdeauna la alții, a dat în grija surorilor de caritate ca, dacă moare, să nu uite de tânăra fată bolnavă care zăcea în camera de alături: să-i facă puțină supă. Două ore mai târziu, ducând mâna la cap, a spus: „Ce înseamnă acest simțământ ciudat? Ce să fie aceasta?“ Citind pe fața ei, supraveghetorea a înțeles adevărul și a alergat să cheme la patul ei pe cei dragi. Nici o luptă, nici un suspin și gata; s-a dus la Domnul Isus. Ne-a vorbit până în cea din urmă clipă. Am întrebat-o dacă Domnul Isus este toată siguranța sufletului ei. Un zâmbet încântător i-a luminat fața. A avut astfel o intrare senină și fericită la Domnul Isus. Nici pic de frică n-a neliniștit-o, o deplină pace și o bucurie negrăită a avut până la sfârșit. Mi-a spus ea mai

înainte că trupul ei este acoperit de răni, dar niciodată n-aș fi crezut că sunt așa de numeroase: tăieturi, lovituri, împunsături de cuțit. Sărmana fată! Am plâns mult văzând aceste semne ale vieții ei păcătoase!

Cu o seară înaintea înmormântării, am primit vizita unui om foarte tulburat; ne-a întrebat dacă poate să o vadă. I s-a dat voie și, intrând în salon, a făcut un pas și a spus cu glasul pe jumătate: „Da, adevărul este în această credință!“ Apoi, înaintând, a privit chipul Deliei pe care îl cunoștea așa de bine, în timp ce asculta câteva cântări creștinești de chemare la Mântuitorul pe care le cântau mai multe persoane credincioase. În cele din urmă, a căzut în genunchi lângă trupul fără viață al Deliei și a cerut lui Dumnezeu să aibă milă de sufletul său, cum a avut și de al Deliei. După câteva minute, s-a ridicat liniștit, cu siguranța că păcatele i-au fost iertate prin sângele Domnului Isus și cu hotărârea de-a trăi pentru El.

Peste un ceas a venit cu un buchet de trandafiri, spunând că, deși e puțin lucru, totuși dorește ca acest buchet să fie pus deasupra coșciugului. Acești trandafiri au fost cumpărați cu banii cu care bietul om trebuia să-și plătească dormitul în noaptea aceea. Ah, dacă așa este dragostea omenească, ce trebuie să fie dragostea lui Dumnezeu! Ne-am lipsit noi vreodată de vreun lucru trebuitor, din dragoste pentru Domnul Isus? Încă o lecție dată prin unul dintre cei mai nenorociți oameni. Prin trandafirii aduși de acel om, Domnul ne împărtășește câteva gânduri frumoase: un trandafir a trezit sufletul Deliei din moartea păcatului ei; un trandafir a fost viața ei, cules din grădina lumii și mutat apoi în raiul lui Dumnezeu; prin jertfa acestuia înflorea acum alte zeci și sute de trandafiri: sufletele celor aduși la Domnul Isus și mântuiți de El prin mărturisirea Deliei. Delia a fost înmormântată și o mulțime de oameni au urmat-o până la mormânt.

După moarte

Roadele acestei frumoase vieți creștine au fost minunate. Un domn care locuiește la cinci sute de kilometri depărtare de New York a venit într-o dimineață la mine. A făcut un drum lung ca să-mi istorisească lucrarea pe care o făcuse în ținutul în care locuia simpla citire a istoriei Deliei. La o adunare, citindu-se istorisirea întoarcerii ei la Dumnezeu, o femeie pierdută, bine cunoscută prin purtarea ei, a fost atât de puternic atinsă, încât s-a hotărât să primească pe Domnul Isus ca Mântuitor. După ce a mărturisit în ce chip rușinos și-a întrebuițat casa, care era destul de mare, a adăugat că, din clipa aceea a luat hotărârea s-o dăruiască Mântuitorului pentru a scăpa pe sărmanele fete alunecate pe căile pierzării. Și de atunci întreținea în casa ei mai mult de o sută dintre aceste fete.

Un om bogat din St. L., citind istorisirea întoarcerii Deliei la Domnul, s-a gândit să lucreze și el, în orașul său, cu mai multă râvnă pentru mântuirea sufletelor decăzute. Însoțit de un prieten, a venit să ne vadă și să stea de vorbă cu noi. Înapoindu-se în St. L., au ridicat o sală în care, prin vestirea Evangheliei, multe suflete au fost scăpate și răscumpărate. Frumoase lucruri, neașteptate, va descoperi lucrarea Deliei în veșnicie!

Într-un oraș din ținutul P., credincioșii s-au unit ca să înființeze un cămin, ca al nostru, pentru fetele decăzute din localitatea aceea. Dumnezeu să binecuvinteze toate aceste silințe, care au drept scop mântuirea sufletelor.

După înmormântarea Deliei a fost o adunare ciudată într-o cârciumă din cartierul unde trăise ea înainte de a se întoarce la Dumnezeu. Câțiva dintre cei care o cunoscuseră pe Delia s-au sfătuit să devină oameni harnici și cinstiți. Discuțiile s-au terminat printr-o hotărâre neclintită de a rămâne uniți, de a se ajuta unul pe altul ca să ajungă la ținta dorită: înnoirea vieților. Au ales pe trei dintre ei care să ceară de la noi lămuriri cu privire la felul în care pot să-și atingă ținta. Am primit de la ei scrisoarea de mai jos:

„*Stimată doamnă,*

Dorim să vă scriem câteva cuvinte despre tinerii cu faimă rea din acest cartier. Nădăjduim că ne veți ierta că n-am spus un cuvânt la înmormântarea Deliei. Ca să vă spunem adevărul, mulți dintre noi n-am îndrăznit să ne ridicăm să vorbim, iar cei care aveau curajul nu știau ce să spună. Pentru aceasta ținem să vă scriem că nimănui nu-i pare rău ca nouă de moartea Deliei.

Ea ne-a fost o prietenă sinceră și, atunci când și-a găsit o viață nouă nu ne-a părăsit. Noi știm că dorința ei fierbinte era să ne vadă părăsind drumul cel rău. Noi n-am mai avut astfel de prieteni care să ne arate o dragoste cum ne-a arătat ea, căutându-ne cu milă și în închisoare și afară din închisoare. Cu toate că noi suntem dintr-o bandă vestită, nu vom putea uita niciodată chipul ei scump și cuvintele ei frumoase; lucrările ei vor rămâne totdeauna în mintea noastră. Prin această scrisoare făgăduim că vom încerca să ne facem oameni cumsecade, cu ajutorul lui Dumnezeu. Nădăjduim că așa cum a lucrat Dumnezeu cu ea, va lucra și cu noi. Nu spunem că toți își vor ține cuvântul; totuși, întemeiați pe dragostea Mântuitorului în care s-a încrezut Delia, credem că mulți dintre noi își vor schimba viața. Supușii dumneavoastră: H.J.D. “

Persoana căreia i s-a scris această scrisoare s-a ocupat de acești nenorociți; mulți s-au întors la Dumnezeu, crezând în jertfa Domnului Isus și începând o viață cu totul nouă.

Suntem fericiți că am putut să vedem câteva din roadele frumoase ale vieții creștinești a Deliei. Viața ei a fost, în adevăr, o dovadă vie a puterii Evangheliei. Ca și „fiul risipitor“, ea a fost moartă, dar a fost adusă la viață; a fost pierdută, dar Tatăl Ceresc a găsit-o.

Mai târziu, istoria vieții ei a atins multe inimi; a putut să dovedească multora, care se credeau foarte departe de Dumnezeu, că pot fi scăpați, că Păstorul cel Bun caută oaia pierdută până o găsește. Această istorisire poate fi și astăzi pentru cei care nu-L cunosc pe Mântuitorul, cât și pentru cei ce predică Evanghelia o pricină de mare îmbărbătare.